

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΥΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Ένας απ' τούς στρατιώτες την πυροβόλησε τότε και τη σκότωσε. Το ίδιο συνέβη και μ' έναν αίγαγρο.

"Έτσι θα φάμε τουλάχιστον κάτι, είπε ο Κουακεμπές. Είμαστε πεθαμένοι τής πείνας! "Όσο νάρθη άλλωστε ή φωτιά στο μέρος που βρισκόμαστε, προφτάνουμε να γεμίσουμε το στομάχι μας.

"Αυτό ν' ακούγεται, επιβεβαίωσε ο Στάνφιλντ.

Τά δυό ζώα γδάρθηκαν γρήγορα-γρήγορα, περσάτηκαν σε πρόχειρες σουβλές και ψήθηκαν, προχείρως επίσης, σε μια μεγάλη φωτιά.

Πεινούσα κι' εγώ αρκετά κι' έλαθα μέρος στο γεύμα αυτό, το οποίο δυνάμωσε τούς συντρόφους μου και τούς ξανάδωσε το κέφι τους.

"Η φωτιά προχωρούσε τώρα προς τώ μέρος μας, όχι τόσο γοργά, όσο προείχαν συναντήσει ένα μέρος της λόχμης, με γλωρά δέντρα και θάμνους και διεγρυσαν έναν μεγάλο κρόκκο, για να βρούν τροφή ξερών χόρτων και δέντρων και να προωρήσουν εμπρός.

"Έτσι, η τεραστία εκείνη πυρκαϊά πρόβαλε στα μάτια μου και μούκανε έντοπως ενός μεγάλου τέρατος, που ξέρει να δρμά εμπρός ακάθεκτο, αλλά και να κάνει έλιγμούς, όταν παρσαστή ανάγκη.

"Έτσι όμως βρήκαμε καιρό να γευματίσουμε με την ήσυχία μας. "Όταν όμως ίκανοποιήσαμε την πείνα μας, ένας νέος επίφατης των έρημων αυτών άρχισε να μάς βασιανίζει, ένα νέο μαρτύριο, χειρότερο πολύ τής πείνας: "Η δίψα!

Διψούσαμε πολύ, διψούσαμε αφάνταστα. "Η γλώσσα μας ήταν ξερή. Και το νερό βρισκόταν πολύ μακριά, μέσα στον πράσινο λειμώνα που άπλωνόταν γύρω από τη λόχμη.

Οι σύντροφοί μου, για να καταπολεμήσουν τη δίψα τους, μασούσαν μολύβδινες σφαίρες, πιπύλιαν χαλκίκες, μασούσαν την ψυχή τής κάκτου. Μερικοί μάλιστα δεν έδιστασαν να πιούν από τώ αίμα των ζώων πουγαν σκότωσε.

Μα παρ' όλα ταύτα, η δίψα τους δεν λιγότευε. Είχαμε όλοι άδρες κι' άδρες να ποδμε νερό και ο άερας γύρω μας έκαγε, σπίνες, καπνός, φρίκη!...

"Η φωτιά τώρα είχε πλησιάσει, μάς είχε ζώσει σχεδόν. Φλόγες, σπίνες, καπνός, φρίκη!... "Αναγκαστήκαμε λοιπόν να πηδήσουμε στ' άλογά μας, τά οποία υπόφεραν περισσότερο κι' από μάς και να τραθήξουμε προς τώ λειμώνα, για να βρούμε τώ νερό.

"Εκαλλάξαμε αρκετή ώρα, αναγκαζόμενοι να λοξοδρομούμε, για να μην μάς κυκλώση ή φωτιά. Τέλος φτάσαμε στο λειμώνα και λιγοστήσαμε κάπως τώ δρόμο των άλόγων μας.

"Ο γέρο Ρούθης κι' ο Γάρεϋ εδάδιζαν μαζί και συνομιλούσαν. "Επήγαναι ξοπίως τους, έχοντας τεντωμένα τ' αυτιά για να παρακολουθή τή συζήτησή τους.

Οι δυό αυτοί κυνηγοί ήσαν για μένα προφήτες, στην περίστασι που βρισκόμουν. "Όλοι βέβαια οι σύντροφοί μου ήσαν άνθρωποι ψημμένοι στις περιπέτειες. Είχαν ζήσει οτά δάση και στις έρημιές και κάθε άλλο, παρὰ για πρωτόπειρους μπορούσε να τούς θεωρή κανείς.

"Ο Στάνφιλντ κι' ο Μπλάκ ήσαν έξ επαγγελματoς κυνηγοί των δρυμάν. "Ο Κουακεμπές δεινός σκοπευτής. "Ο Λεμπλάν άκούρατος πεζοπόρος. "Όλοι γενικώς ήσαν άνθρωποι τού κινδύνου και τής περιπέτειας.

Μολαταύτα, δεν μπορούσαν ούτε να συγκριθούν με τώ Ρούθη και τώ Γάρεϋ.

"Ένας καλός κυνηγός, έλεγε ο Ρούθης, πρέπει ναχη κινδυνέψει χίλιες φορές μέσα στη ζούγκλα. πρέπει ναχη κυνηγήσει βουβάλους στίς όχθες τού Ιπερζόνα ή τού Πλάττα, πρέπει ναχη πολεμήσει και τουφεκοβοληθή με τούς 'Ινδούς, πρέπει ναχη αφήσει οτά χέρια των 'Ερυθροδέριμων ένα μέρος απ' τώ τριχωτό δέρμα τού κρανίου του, πρέπει ναχη ξεχειμάσει στη νήσο Τριπητή, κοντά στίς όχθες τού Ιρασί-νου ποταμού, πρέπει ναχη στρατοπεδεύσει πάνω οτά χιόνια των Ιετροδών όρέων, για να θεωρήται οτ' άληθεια και οσθαρά παιδι τής έρημιάς και τού δάσους.

"Όλα αυτά τά προσόντα τά είχαν ο γέρο Ρούθης κι' ο Γάρεϋ. Μπορούσε λοιπόν να μη τούς έχω τυφή έμπιστοσύνη;

Και τή στιγμή αυτή που μιλούσαν, τούς άκουγα με μεγάλη προσοχή.

"Τι λές, σύντροφε, ρωτούσε ο Γάρεϋ τώ γέρο Ρούθη, για τήν πυρκαϊά αυτή;

"Πολύ ύποπτη μου φαίνεται, άπάντησε ο Ρούθης.

"Κάποιος τήν έχει βάλει βέβαια.

"Ναι, διάβολε! Αυτό εινε ολοφάνερο. Λένε βέβαια οτι μερικές φορές τά έερα χόρτα φουντάνουν μονάχα τους. Αυτόματη άνάφλεξι τώ λένε αυτό οι σοφοί. Μά αυτή τή φορά δεν έγινε τέτοιο πράγμα στη λόχμη. Μπορεί ακόμα ν' άναψη φωτιά οέ μια κατάξερη λόχμη ενός κεραυνός. 'Ωραία!... "Άλλά σήμερα δεν έθρεξε καθόλου.

"Τότε, γέρο μου;

"Τότε, Βίλλη, παιδί μου, κάποιος διάβολος έβαλε τώ χέρι του.

"Κανένας Μεξικανός;

"Όχι, όχι. Αυτά τά άργασμένα πετσιά δεν τολμούν να φτάσουν ως εδώ πέρα. Ξέρουν καλά πώς οι Κομάγχαι γιορτάζουν τή έποχη αυτή τώ Μεξικανικό φεγγάρι και πώς θα εύχαριστιόντουσαν πολύ να γδάρουν τά κρανία μερικών άσπρομύτηδων, σαν κι' αυτών.

"Τότε ο διάβολος πούβαλε τή φωτιά, θα είχε χρώμα κόκκινο.

"Καλά τώ λές, Βίλλη. Αυτό εινε!

"Ώστε ύποψιάζεσαι, Ρούθη, πώς βρίσκονται εδώ κοντά 'Ερυθροδέριμοι;

"Πολύ τώ φοβούμαι.

"Είσαι βέβαιος, Ρούθη;

"Ξερεis, Βίλλη, πώς ποτέ δεν πέφτω έξω.

"Θεός φυλάξει, γέρο μου! 'Εγώ να πώ τέτοιο πράγμα; Ξέρο πως τώ μάτι κι' ή μήτη σου δεν σε γελάνε ποτέ.

"Λοιπόν, άκουσε τότε τά λόγια τού Ρούθη. Κάπου εδώ γύρω υπάρχουν 'Ινδοί και πρέπει ναχουμε τά μάτια μας τέσσερα, για να μη χάσουμε τώ πετσιά μας. Πρέπει να ασφαλώς περι τών 'Ινδών ληστών—ο διάβολος να τούς πάρη!—που λέγονται Κομάγχα. Αυτοί οι άχρειοί έχουν λυσασάει τελευταία. Τά έχουν βάλει μ' όλους τούς λευκούς. Και ξέρεis βέβαια γιατί. Γιατί ο 'Αμερικανός άρχιστράτηγος δεν τούς δέχτηκε ως συμμάχους, για να πολεμήσουν μαζί μας κατά των Μεξικανών. Αυτό έχει κάμει τούς άρχηγούς των Κομαγχανών και των Ληπανών να σκυλιάσουν. "Αν λοιπόν συναντηθώμε με τά τομάρια αυτά, θα χυθή άφθονο αίμα.

"Πολύ καλά, Ρούθη. 'Άλλά γιατί βάλανε φωτιά στη λόχμη οι κακούργοι αυτοί;

—Γιὰ νὰ εξαφανίσουν τὰ ίχνη τους ασφαλῶς. Φοβούνται μήπως τοὺς κυνηγήσουν καὶ τοὺς χτυπήσουν οἱ λευκοί, γιατί, καθὼς θ' ἀκούσες πρὸς ἡμερῶν, οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ μπήκανε καὶ λεηλατήσανε διάφορα χωριά.

—Πολὺ καλὰ. "Ὅλ' αὐτὰ εἶνε σωστά, σύντροφε. Καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο τί ἀπόγινε; Τὸ κυκλώσανε ἢ φλόγιε καὶ κάηε;

—Παρακολουθοῦσα τὴ συζήτησι αὐτῆ μ' ἄγωνα, τὴν ὁποία καθέννας μπορεῖ νὰ μαντέψῃ. Τῆ στιγμῆ αὐτῆ μάλιστα ἔσκυμα ἐμπρός γιὰ ν' ἀκούσω τί θ' ἀπαντοῦσε ὁ γέρο Ρούθης στὴν ἐρώτησι τοῦ Γάρεῦ.

—Τὸ ἄλογο δὲν ἐκάηκε, εἶπε ὁ γηραιὸς κυνηγὸς τὼν δασῶν. Γι' αὐτὸ εἶμαι σίγουρος, Βίλλη. "Ὁ συναντοῦσε φεύγοντας τὴν πυρκαϊά, θὰ γύριζε πίσω. Κι' ὅμως δὲν φάνηκε πουθενά, δὲν γύρισε πρὸς τὸ λευκῶνα. Κι' αὐτὸ σημαίνει, ὅτι τὸ λευκὸ ἄλογο πρόφτασε καὶ πέρασε πρὸς τὸ ἀντικρινὸ μέρος τῆς λόχμης πρὶν ἀπλωθῆ πολὺ ἢ φωτιά.

—Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τοῦ Ρούθῃ μὲ καθυπόχασε κάπως. Ὡστόσο, ἢ σκέψῃς ὅτι φάνηκαν στὰ μέρη αὐτὰ Ἴνδωι καὶ μάλιστα μπρὸς τὸ δρόμο τοῦ λευκοῦ ἄλλογου, μὲ τρύμαξε πολὺ, μ' ἀναστάτωνε.

—Οἱ δύο κυνηγοὶ ἔπαψαν γιὰ λίγες στιγμῆς νὰ συζητοῦν καὶ κατόπιν συνέχισαν τὴ συνομιλία τους, ἢ ὁποία τόσο μ' ἐνδιέφερε.

—"Ὡστε νομίζεις, γέρο Ρούθῃ, ρώτησε ὁ Γάρεῦ, ὅτι βρίσκονται στὰ μέρη αὐτὰ Ἴνδωι;

—Καὶ βέβαια, Βίλλη. Κι' ὄχι μόνον αὐτὸ. Νομίζω ἄκόμα ὅτι αὐτῆ τῆ στιγμῆ τραβῆκε ἴσια ἔπάνω στὸ στρατόπέδον τους. Αὐτὸ μὲ λέει ὁ ἀέρας ποὺ φυσᾷ, ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ τὴν πυρκαϊά.

—Καὶ τὸ λευκὸ ἄλογο, Ρούθῃ;

—Χι... Τὸ λευκὸ ἄλογο, Βίλλη, ἔππεσε ἴσια ἀπάνω στὰ σκυλόμουτρα αὐτά.

—Τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια τοῦ γεροκυνηγοῦ μ' ἀνησούχσαν τρομερά.

—Κι' ἐνῶ ὡς τῆ στιγμῆ τοὺς ἔκουγα, χωρὶς νὰ λέω λέξι, προσποιούμενος ὅτι προσέχω ἄλλοῦ, τοὺς πλησίασα ἀμέσως τωρα καὶ ἀπευθυνόμενος στὸ γέρο Ρούθῃ, τοῖς εἶπα:

—Τι εἶπες, Ρούθῃ; Εἶσα βέβαιος γι' αὐτὸ ποὺ εἶπες; Εἶσα βέβαιος ὅτι τὸ λευκὸ ἄλογο ἔππεσε στὰ χέρια τὼν Ἴνδῶν;

—Ναί, σύντροφε, αὐτὸ πιστεύω, ἀπάντησε ἀδιστακτὸς ὁ γέρο Ρούθης.

—Καὶ τί λόγους ἔχεις νὰ τὸ πιστεῦσῃς αὐτὸ;

—Ὁ γέρο Ρούθης δυσαρρεστήθηκε. Δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀμφισβητοῦν ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγε.

—Ἔχω τοὺς λόγους μου, διάβολε! εἶπε μὲ φωνὴ πεινωμένη.

—Ρούθῃ, τοῖς εἶπα, σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω, μὴ μεγαλῶνεις τὴ λύπη ποὺ βαραίνει τὴν καρδιά σου. Μὴ μὲ παρεξηγῆς, γιὰ τίς ἐρωτήσεις πού σου κάνω. Ἡ ἀπελπισία μου δὲν ἔχει ὄρια, Ρούθῃ. Πέσ μου λοιπὸν καθαρά, τί νομίζεις πὼς ἔχει συμβεῖ;

—Νά σοὺ τὸ πῶ, νέε μου, μοῦ ἀπάντησε ὁ γέρο Ρούθης, μαλακκύνοντας. "Ἔχω τὴ γνώμη πὼς τὸ λευκὸ ἄλογο, τρέχοντας σὰν δαιμονισμένο, πέρασε κοντὰ ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι τὼν Ἴνδῶν. Οἱ κοκκινομοῦρηδες αὐτοὶ τὸ εἶδαν. Εἶδαν πὼς ἦταν δεμένη ἀπάνω του μιά γυναικία. Καί—μὲ τὴν περιέργεια ποὺ ἔχουν γιὰ τὸ καθεῖ—ρίχτηκαν ἀσφαλῶς ἔσπισα τὸν, ἀποφασισμένοι νὰ τὸ πιάσουν. Ἐξέρεις, λοχαγέ, τί λογῆς καθυπόχασες εἶνε οἱ Ἐρυθρόδερμοι. Πάνω στ' ἄλογα τους γίνονται ἕνα μ' αὐτὰ, κάνουν φερόν, πετοῦν! Ἀρπαγὰν λοιπὸν τοὺς βρόγγχους τῶν καὶ ρίχτηκαν κατόπιν τοῦ λευκοῦ ἄλλογου, τὸ ὁποῖο θὰ ἦταν καὶ κούρασμένο, ὕστερα ἀπὸ τέτοιο λυσασμένο τρέξιμο. Κι' ἀσφαλῶς, σύντροφε, δὲν θὰ κούραστηκαν καὶ πολὺ γιὰ νὰ τὸ πιάσουν.

—Ναί!... Νά!... Ἰδέστε ἐκεῖ, φώναξε. Τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως σὰς τὰ εἶπα. Νὰ τὰ ίχνη τοῦ λευκοῦ ἄλλογου. Νὰ κα

τὰ ίχνη τῶν ἄλλογων ποῦτρεχαν κατόπιν του. Κι' ἐτάξαμε ὅλοι μὲ περιέργεια στὸ ἔδαφος καὶ διακρίναμε πράγματι τὰ ίχνη πολλῶν ἄλλογων, ποὺ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ, καλπάζοντας.

—Τὰ ἄλογα τὼν Ἐρυθρόδερμων! εἶπε ὁ γέρο Ρούθης. —Μπα! Καὶ γιατί νὰ μὴν εἶνε ίχνη κοπαδιοῦ ἄγριου ἄλλογου; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτες μας.

—Ἀγρίῳλογο νὰ γίνῃ! φώναξε θυμωμένος ὁ Ρούθης. Καὶ ποὺ ἔξερεις ἐσὺ ἀπὸ τέτοια πράγματα, ὀρθίθῃ; Γιὰ τυφλοπόντικα λοιπὸν μὲ πῆρες, ὥστε νὰ μὴν ξέρω τί λέω;

—Μιλώντας εἶσι ὁ γεροκυνηγός, πήδησε κάτω ἀπὸ τὴ γέρικη φοραδά του, γονάτισε στὴ γῆ καὶ παραμέρισε τὰ ξεροχοῦρτρα.

—Κύτταξ' ἐκεῖ, μωρὸ μου! εἶπε τότε στὸ στρατιώτη, ποὺ τόλμησε νὰ τὸν διορθώσῃ. Τι βλέπεις πάνω στὸ χῶμα; Εἶνε ίχνη ἀπὸ πέταλα ἄλλογων αὐτὰ ἢ δὲν εἶνε; Καὶ εἶδες ἐσὺ ποτέ, ἀπρομύητη, ἄγρια ἄλογα πεταλωμένα; Ἐγὼ τουλάχιστον, ἐγὼ ὁ Ρούθης Ρῶλιγιέ, ποῦχα σαράντα χρόνια ζωῆ σταῖ δάση καὶ στὶς ἐρημιές, δὲν εἶδα ποτέ μου τέτοιο πράγμα.

—Κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρηση. Τὸ πράγμα ἦταν ἀσφάερο.

Ἐκεῖ μπροστά μας, πάνω στὸ ἔδαφος, διεκρίνοντο καθαρὰ τὰ ίχνη τῶν ἄλλογων τῶν Ἴνδῶν, οἱ ὁποῖοι συνηθίζου νὰ πεταλάνουν τὰ ἐποχὺγια τους μὲ πέταλα ἀπὸ χοντρὸ δέρμα βουβάλου.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμία ἀμφιβολία. Ἴνδωι καθυπόχασαν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ, ὄχι καὶ πρὸ πολλῆς ὕρας.

Τὸ γεροντὸς αὐτὸ μᾶς ἀνησούχησε πολὺ. Βρισκόμαστε κοντὰ σὲ κατασκήνωσι Ἐρυθροδερμων. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰχώσουμε τὰ μάτια μας ἀνοιχτά, τὸ τουφέκι ἔτοιμο πάντα στὸ χέρι.

Ἐκάμαμε ἀμέσως ἕνα πρόχειρο συμβούλιο. "Ὁχι τόσο γιὰ ν' ἀναταλάσουμε τίς γνώμες μας, ὅσο γιὰ ν' ἀκούσουμε τὴ γνώμη τοῦ γέρο Ρούθῃ, τοῦ τέκνου αὐτοῦ τῆς ζούγκλας καὶ τοῦ συντρόφου του Γάρεῦ.

—Βρισκόμαστε κοντὰ σὲ ἔγθρους καὶ ἐγθρῶς ἐπικινδύνους, εἶπε ὁ γέρο Ρούθης. Πρέπει λοιπὸν νὰχώσουμε τὸ νοῦ μας, ἂν θέλουμα νὰ μὴ στολισοῦν τὰ κρανία μας τίς καλύθεδες τους καὶ τοὺς τάρους τῶν πολεμιστῶν τῆς φυλῆς τῶν. Πρέπει λοιπὸν πρότα-πρῶτα, νὰ διαβάσοῦμε καλύτερα καὶ νὰ δοῦμε, τί λέει τὸ μεγάλο βιβλίον τοῦ εἰδωτοῦ. Κι' αὐτῆ τῆ δουλειά ἀφήστε τὴν σὲ μένα καὶ στὸ Γάρεῦ. Θὰ ἐξετάσοῦμε καλύτερα τὰ ίχνη τῶν Ἴνδῶν καὶ θὰ δοῦμε τί γίνετα...

Πράγματι, οἱ δύο κυνηγοὶ σηκώθηκαν κι' ὄρμησαν νὰ γυρίσουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἄλλοτε σκυφτοὶ κι' ἄλλοτε σαρβόμενοι μὲ τὴν κοιλιά. Στεκότουσαν κάθε τόσο, ἐξέταζαν τὰ ίχνη ποῦδερικαν, συνεινεούντο μεταξὺ τους καὶ συνέγιζαν κατόπιν ἐξανὰ τὴν ἐρευνά τους.

Ἄνὰ ἢ ἔρευνα αὐτῆ τελειώσε, ὁ γέρο Ρούθης μᾶς πλησίασε καὶ μᾶς εἶπε:

—Λοιπὸν, τὰ πράγματα εἶνε ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶπαμε καὶ προηγουμένως. Οἱ Ἴνδωι κυνήγησαν τὸ ἄλογο. Εἶκοσι ἄλογα ἔτρεξαν ἐσπίασω του. Εἶκοσι ἐπιπλοῖ Ἐρυθροδερμοι. Οἱ πὸ καλοὶ καθυπόχασαν ἀσφαλῶς, γιὰ τί θὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, ναί κι' ἄλλοι, ὁ γέρο Ρούθης δὲν πέφτει ποτέ ἐξω.

—Καὶ τὸ ἔπιασαν τὸ λευκὸ ἄλογο; ρώτησα γεμάτος ἀγῶνια.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐφυγε, λοχαγέ. Ὡστόσο τὸ μάθυμε κι' αὐτὸ. Ἐμπρὸς λοιπὸν. Ἀς τρασθῆξοῦμε ἴσια ἀπάνω στὰ ίχνη τῶν Ἴνδῶν. Καὶ τὸ νοῦ σας! Τὰ μάτια σας τέσσερα! Ὁ τόπος γύρω εἶνε γεμάτος κόκκινομας διαδούλους!...

Ἀκολουθήσαμε σωηπλοὶ τὰ ίχνη τῶν Ἴνδῶν. Ὁ Ρούθης κι' ὁ Γάρεῦ προηνούστο πεζοὶ κι' ἐξέταζαν τὸ ἔδαφος μὲ προσοχή. Τοὺς ἀκολουθοῦσα συντετριμμένοι.

"Ἄραγε εἶχαν πάσει οἱ Ἴνδωι τὸ λευκὸ ἄλογο; Ἡ λατρευτὴ μου Ἴζολίνα εἶχε πέσει στὰ χέρια τους; Δὲν ἤθελα νὰ πιστέψω τὴ συμφωρὰ αὐτῆ.

Εἶχαμε ἐξαναμῆ τῶρα στὴ λόχμη.

Ἄ Ρούθης κι' ὁ Γάρεῦ σαρνόντουσαν κάτω, ἐξετάζοντας τὸ ἔδαφος σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ.

Ἄξαφν ὁ Ρούθης σταμάτησε καὶ γυρίζοντας πρὸς σύντροφό του, τοῦ φώναξε:

—Στάσου, Βίλλη. Μὴν κοπιάζεις ἄδικα, παιδί μου. Τὸ πράγμα ἔγινε ὅπως τὸ φανταζόμενοι. Τὸ πιάσανε! Τὸ πιάσανε μὲ τίς διαβολοθηλιές τους!... (Ἀκολουθεῖ)

Κομμάχιος πολεμιστῆς